

Poprvé z Třebíče

Vel'ká Fatra

Poprvé z Třebíče

aneb

Velká Fatra 27.2.-3.3. 2009

27.2.

Alešovi Verča típla mobil, asi tam už má amanta a to jsme teprve půl hodiny vlakem od Třebíče. Start pozdě, Aleš zapomněl deník, čelovku, rozum, hm ... ten vlastně nikdy neměl, a Verču. Blbost, tu s sebou brát nechtěl! U pokladny nikdo není, takže Aleš jde koupit lahváče, bo točený asi nestihneme. Lístky po skupinovce a zákaznické vyjdou na 404,- Kč a máme i štěstí a jsou volný lůžka, takže obsazujeme kabinku číslo 2 za dalších 361,- Kč. Holt Slováci už mají tvrdou měnu € a je to znát. Dáváme prvního lahváče a je krásně... Ihned voláme Uzlovi, jak je mrzuté, že s námi nemůže jet, protože jede do VT. Nicméně zjišťujeme, že v Hranicích se naše vlaky spojují, to my ale budeme spát spánkem spravedlivých. Koupili jsme totiž ještě třetího lahváčka (tentokrát rohatýho) u konduktora. Po 21:00 jsme tedy řádně připraveni na spánek a uleháme. Celou noc pak ale trávíme lítáním na záchod...

28.2.

„Ty vole, mě bolí hlava!“ Takto Aleš přivítal ve 4:15 nový den po probuzení konduktorem. Na nádraží snídáme a rozhodujeme se pro pěší variantu již z Ružomberku, druhá, tříčlenná ostudu dělající skupinka, jede busem na Biely Potok. Po menších komplikacích s hledáním zelené značky ve tmě ji nacházíme a za východu slunce opouštíme Ružomberok. Stoupáme stále jen v pohorách pomalu a mimo značku na Vlkolínce a slunko se ztrácí v mracích. Po 7. hodině jsme na Vlkolínci a obdivujeme se architektuře zdejších stavení. Je tu celkem dost aut a z komínů se kouří, žije to tu i v zimě. Dáváme pauzu na pití, malou svačinku a gratulujeme Mirčovi k narození Terezky. Při odchodu mjííme domorodou babičku. Po ostrém výstupu do sedla Vlkolínske lúky (820 m n.m.), odkud je výhled na Malinô Brdo (sjezdovky), docházíme k názoru, že je záhodno nandat sněžnice, které máme půjčené od Ačra. Tož je nandáváme a ze

žluté přecházíme zpět na zelenou. Je zde nějaká skialpinistická stopa, snažíme se jít mimo ni, ale není to lehké. Sněžnicema ji však až tak neničíme a do Sedla pod Vtáčnikom již jdeme po ní, stejně je vesměs zasněžená či zafoukaná. Výhledy nic moc a poletuje sníh. Chvilí za sedlem děláme školáckou chybu a nejdeme po tyčích přes vrchol, ale bokem po značce, kudy jel již někdo na skialpech. Luxusně jsme se bořili do sněhu, ale vyhrabali jsme se z tama ven. O chvíli později jsme potkali český skialppár a v klidu si šlapali do Nižného Šiprúnského sedla (1 327 m n.m.), kde jsme si uvařili polévku. A že bodla! Krátký nepřijemný traverz se změnil v pozvolné stoupáníčko těsně pod vrcholem Malé Smrekovice. Parádní cesta byla ještě občas zpříjemněna občas vysvitnuvším sluníčkem. Finální sestup k vojenské zotavovně jsme si zpestřili lehkým zakufrováním a před 13. hodinou jsme si již seděli vevnitř v teple. (Papr)

Ve vojenské zotavovně jsme si dali pivo, fazolovou polívku a klobásu a koukali ven, jak je tam nádherně. Za hodku se zvedneme a jdeme se kochat tou zimní pohodou live. Po zelené obejdeme sjezdovku na Močidla. Prožíváme jedny z nejkrásnějších chvil celého treku, aspoň teda podle mě. Před námi se vlní nekonečné sněhové pláně, které jen lákají k průzkumu, a vlevo od nás se tyčí majestátní hřeben Skalné Alpy. Prosmýkneme se okolo Horského Hotelu Smrekovica a zleva traverzujeme Skalnu Alpu. Potkáváme lidi od Borišova, kteří míří na Smrekovici. Obzvlášť jeden vášnivý otec-běžkař není z našeho pohybu v lyžařské „stopě“ vůbec nadšený, ale co už. Nicméně se jemu, jeho dvěma dcerám i ostatním nadšencům omlouváme za znehodnocení „stopy“. Následuje docela hustý sestup do sedýlka a nekonečný a poměrně nepřijemný traverz strmými zalesněnými svahy až do sedla pod Tanečnicí, kde jsme se rozhodli zabívakovat. Později se naše rozhodnutí ukázalo jako velmi dobré. Papr kope bivak, nebo spíš díru na spaní, a já se věnuji stavbě ochranné stěny ze sněhových kvádrů. Poslední sluneční paprsky se opírají do osamělého

masivu Salatínu. Slunko zapadá, my si vaříme těstoviny vylepšené masem, cibulí a česnekem a pod oblohou plnou hvězd těsně po 18. hodině usínáme.

29.2. resp. 1.3.

Ráno nás budí zima, vlhko a zamračená obloha... ach jo, už jsme se těšili na probuzení do sluníčka. Vaříme čaj, plníme termosky, dáváme chleba a vůbec se srandovně motáme v té naší spací díře – mimo ni to bez sněžnic prostě nejde. Za hodinku už máme bágly na ramenou a nastupujeme na včera tak nepříjemný traverz. Dnes se jde ale o poznání líp, jakoby nám ty sněžnice přirostly k nohám. Zelená se nám najednou někam ztratila a její místo zaujala žlutá. Víme, že jsme v traverzu Rakytova. Ani nás nenapadne hledat někde v metr hlubokém prašanu zelenou. Jdeme po tyčích a to pěkně svižně, ať už jsme z traverzu pryč. Naštěstí jdeme víceméně pořád poměrně hustým a vzrostlým lesem, takže laviny asi úplně moc nehrozí. V jižním Rakytovském sedle se konečně dostáváme zpět na hřeben. Nehne se ani větříček, mlíko jako blázen a skoro prší. Ohlídneme se směrem k vyfoukanému travnatému hřebenu Rakytova – není tam ani tyč. Po hřebínku porostlém zakrslými buky zvolna stoupáme pod Kračkov, kde se potkáme s partičkou odvážných běžkařů – včera to prý bylo na Křižné hotové větrné peklo. No jsme rádi, že jdeme ze severu na jih. Výšvih na Kračkov nám dá teda pěkně zabrat, na běžkách si to nedovedu vůbec představit. Na vrcholu dáváme čaj a něco sladkýho a užíváme si aspoň částečných výhledů na hřebínek Kračkova i základovou lavinu v úbočí Ploské. Potkáváme další a další turisty, v drtivé většině na běžkách. Postupně se oblačnost trhá a my scházíme po široké pláni pod Čierny kameň, relikv Chočského příkrovu, který obejdeme zprava traverzem v lese. Sníh pod nohama doslova teče a ze stromů padají kromě nesčetných kapek i hroudy sněhu – ideální základ pro sněhuláky. Lavina v úbočí Ploské opravdu budí respekt. V sedle Ploské opět odpočíváme a Papr zinscenuje jednu z mnoha mlžných fotek s titulkem – my, rozcestník a bílá tma. Je beznadějně teplo, mokro a mlžno. Od tyče k tyči stoupáme k vrcholu Ploské, dnešnímu top vrcholu. Papr vyhraje sprint na sněžnicích k vrcholovému rozcestníku. Konečně se to opravdu trhá a sluníčko začíná vyhrávat. Otevírají se fantastické pohledy na Borišov a chatu pod ním. Hustě prudkým sešupem se spouštíme z Ploské, žene nás žízeň a chuť na polívku. Pohybujeme se na samé hraně toho, co sněžnice i naše prsty na nohou snesou – je to přímo dolů. Už je krásně, slunce pere jak o život a my se potíme jak bejci. Poslední stoupaní na chatu a už se nese orošená plechovka... jo, to je paráda a kapustnice je též luxusní. Papr navazuje kontakty s ostatními hosty, nabíráme vodu a hurá zpět na Ploskou. Výstup hore je teda fakt pěkný nářez, je to kopec jako blbec. Ale odměnou nám je parádní výhled a asi minuta sluníčka. Stálo to za to. Sestupujeme do sedla Chýžky s malebně roztroušenými salašemi. Já ale rychle skočím za smrček, nějak to na mě přišlo. Pak už se jen propleteme spleť skalek a stromoví a zanedlouho odbočíme doprava po prošlapané cestičce k Salaši pod Suchým vrchom. I přes výslovný odpor se pokouším vykresat oheň v kamnech a nakonec se mi to za výrazné Paprovovy pomoci a se spoustou kouře povede. Tavíme ešusy sněhu a vaříme čaj. Papr tvoří umělecké fotky a já si vyřizuji svou večerní agendu. Společnost nám dělá skupina Poláků, kteří se uvelebili na půdě. Brzy se ale chopí topení, takže uvnitř je sice krásně teplo ale taky úplně zadýmeno. K večeři si krom několika litrů čaje vaříme naši specialitu – bramborovou kaši s olivami, salámem a jinými pochutinami. Na závěr si rozděláme ruské sušené ryby a dopijeme petrohradskou vodku. Papr fotí hvězdy a já jsem usnul v plné polské zábavě, ani nevím jak. To už se mi dlouho nepovedlo. (Aleš)

2.3.

Ráno nás počasí nijak nepřekvapilo, opět byla mlha jak cyp. Potichu jsme posnídali, sbalili se a vyráželi akorát, když naši polští spolubydlící stávali. Jít nešlo jinak než po tyčích, takže jsme podešli vrchol Suchého vrchu a bok po boku začali stoupat na Ostredok, kde jsme stanuli kolem 9:45. Chvilí před vrcholovým fotem se na malý okamžik trochu rozestoupili mraky a z mlhy vykoukl hřeben Nízkých Tater. Na vrcholu Ostredok (1 592 m n.m.) jsme si vzájemně pogratalovali ke zdárnému stanutí na nejvyšším bodě Velké Fatry a dali si vrcholovou Plzeň... Jelikož bylo celkem fryšno, zbytečně jsme se nezdržovali a vyrazili po širokém rovinatém hřebeni na Křižnou. Mlha nalevo, mlha napravo, stejně tak před námi a za námi akorát s tím rozdílem, že

tam se vyskytovali i tyče. Na Křižné jsme byli za hodinku, rozcestník zahrabán až po stříšku ve sněhu, a vysílač jsme v mlze málem přehlídli. Ještě chvíli jsme šli po červené s modrou, než jsme přešli pouze na modrou. Plán cesty přes Majerovu skálu nám rozmluvil protijdoucí Slovák, že to tam je namrzlé a hodně nebezpečné. Nicméně naše volba sejít přes 800 výškových metrů po sjezdovce dolů do Turecké mi nepřišla o mnoho bezpečnější, ač se tak ze začátku jevila. V mlze jsme scházeli dolů, místy až 40° sklonem, chvílemi po ledových plotnách a do toho se za námi občas z mlhy vynořil nějaký sjezdař v nemalé rychlosti sjíždějící dolů. Ve zdraví jsme dorazili dolů, i když prsty u nohou dostali pěkně zabrat, jak naráželi na špičku boty. V Turecké jsme si dali pivečko s kapustnicou a po silnici sešli do Starých Hor. Měli jsme víc štěstí než rozumu, autobus jel asi za 15 minut. To se však již nedá říct o našem odjezdu z Ružomberoku, kdy jsme si bláhově mysleli, že nastoupíme do busu Studen Agency. „Vy nemáte rezervaci? Tak to vás nemůžeme vzít.“ Když člověk neví, kdy se bude vracet, dost blbě se nějaký spoj rezervuje... Naštěstí se nám podařilo se pomocí vlaků dokodrcat snad přes Veselí na Moravě do Brna, kde nás naložila do auta Verča a odvezla domů do Třebíče. Trek to byl krátký, ale o to vydatnější, zvláště díky našemu seznamování se se sněžnicemi. (*Papř*)

Sepsal Aleš & Papř